

Illés Zoltán a FIDESZ környezetvédelmi szakpolitikusa NEM-et mond az autódaráló üzemre

folytatás az első oldalról

– Én azt gondolom, hogy napjaink legfontosabb értéke az információ. Aki nem tud, vagy nem képes információra szert tenni, az óhatatlanul lemarad, és egyben kimarad. Miből? A saját életéből. Magyarul, mindenkinek joga van és kötelessége is minden információt megszerzeni, begyűjteni a közvetlen környezetével, illetve a saját életével kapcsolatban. Semmilyen apró dologból kifolyólag, nem engedheti meg magának senki, hogy információ hiány miatt, olyan helytelen döntést hozzon, amely esetleg nemcsak az ő életét befolyásolja, hanem másokét is, nem hosszú távon, hanem akár rövidtávon is. Azzal azonban tisztában kell lennünk, és itt jön a felelősség-része a dolognak, hogy az információkhoz az embereket hozzá kell juttatni.

Egy város lakosságának a tájékoztatása nagy felelősség. Az önkormányzatnak, a helyi médiának, a beruházónak, illetve azoknak az embereknek, csoportoknak, akik rendelkeznek információkkal, alapvető kötelességük a teljeskörű, független, korrekt tájékoztatás!

Ha az üzem létesítésének a következményei pedig előre nem láthatóak, akkor erről kell az embereket tájékoztatni.

Meg kell tudniuk, hogy olyas valamit terveznek létrehozni a közvetlen közelükben, amit titkok lengenek körül!

A valódi kérdés azonban, hogy nem lehet, vagy nem akarják tudni, tudatni az emberekkel a beruházás következményeit.

Dabason shredder (autóroncs-daráló üzem) létesítését tervezik. Mi erről a véleménye?

Illés Zoltán 1986-ban diplomázott a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyész-mérnöki Karán, környezetvédelem szakon.

1987-ben egyetemi doktori fokozatot szerzett, majd az Egyesült Államokban, a Yale Egyetemen tudományos kutatóként dolgozott, ezután a Világbanknál szakértőként tevékenykedett. Feladata Kélt-Európa környezetvédelmi gondjairól szóló tanulmányok készítése volt.

1989-től a Környezetgazdálkodási Intézet főtanácsosa, majd a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium helyettes államtitkári posztját töltötte be.

Alapító tagja a BME Zöld Körének, tagja a Duna-körnek és egyéb más környezet-, természet-, és állatvédelmi szervezetnek.

Több magyarországi egyetemen tanít környezetpolitikát.

A Fidesznek 1994 óta tagja. A párt alelnöki posztját 9 éven keresztül, 2003-ig töltötte be, a Zöld Tagozatnak megalakulása óta alelnöke.

1998-tól 2006-ig a környezet-, természet-, és állatvédelem ügyét képviselte az Országgyűlésben, a Környezetvédelmi Bizottságnak 4 évig elnöke, majd 4 évig alelnöke volt.

A Fidesz parlamenti frakciójának munkáját támogatva, környezetpolitikai szakértő.

– Az elhasználdott járművek elhelyezése nem megoldott sem hazánkban, sem tőlünk fejlettebb országokban. Míg az elavult, használatra már alkalmatlan háztartási gépek esetében a gyártó-forgalmazó általi visszavétel már szabályozásra került, addig ez a roncs autóknál nincs így.

Az autó roncsok lebontva is sokféle anyagból tevődnek össze. Ilyenek a fém félek, (köztük nehéz fémek is!) a ragszótanyagok, hegesztési segédanyagok, stb...

A roncsok nagyipari darálása olyan művelet, mely önmagában, mint technológia, veszélyes. Kizárólag zárt térben lehet megvalósítani a környezet- és egészségkárosító kiporzás miatt. Minél kisebb szemcseméretűre darálnak, annál nagyobb odafigyelést igényel a porleválasztás. Mára ez a fázisa a technológiának rendkívül költséges. Maga a zárt rendszer megépítése, de a működtetése még inkább, magas költséget jelent a majdani üzemeltetőnek. Ezért ilyen típusú beruházásoknál gyakran nem építik meg a biztonságot jelentő tökéletes zárt teret, vagy ha az építésre még szánunk is pénzt, a szabályos üzemeltetésnél már takarékoskodnak, így károsanyag kiáramlás előfordulhat.

A levegőbe kerülve ezek a porszerű anyagok belelegzéssel az ember szervezetébe jutva egészségkárosodást okoznak.

A környezet- és természetvédelemnek az első és talán legfontosabb alapelve a megelőzés.

Tehát, a legkímélőbb az a daráló üzem, amely sem közele, sem távolabb a településtől nem épül meg!

B. Harsányi Nóra

Miért nehéz demokratává válni?

Az ember nem demokratának születik. Hosszú tanulási folyamat hatására válhat esetleg azzá. A csecsemő kifejezetten autoriter (tekintélyelvű), amit ösztöne kíván, azt ellentmondást nem tűrő módon, erőszakosan, olykor visítóza kiharcolja magának. A kisgyermeket is még érzelmei vezérlik. Akit szeret, azt jó embernek tartja, akit utál, attól az igazságot sem fogadja el. Demokrata, jó esetben is csak felnőtt korára válhat az emberből.

Talán sokan nincsenek tisztában azzal, mi a különbség a demokratikusan berendezkedett társadalom és a demokratikus stílusban viselkedő egyedi ember között.

A demokrácia népképviselőket, népuralmat jelent, ahol nem egy király, egy császár, vagy egy diktátor uralkodik, hanem maga a nép. Hazánkban jelenleg közvetett demokrácia van, ami azt jelenti, hogy a nép négyévente küldöttet választ arra, hogy érdekeit képviselje a parlamentben és az önkormányzatokban.

Közvetlen demokrácia az, ahol maga a nép dönt el különféle kérdéseket, például népszavazás útján.

Az autokrácia tehát egyeduralmat, míg a demokrácia közös uralkodást jelent. Az autokráciától a valódi demokráciáig - a demokráciában élő, demokratikusan viselkedő emberekig - vezető úton van azonban egy hosszú átmeneti szakasz, amit minden demokratikus berendezkedésű ország kénytelen végig járni. Jelenleg ebben a szakaszban botladozunk mi is. Azért olyan hosszú ez a folyamat, mert népképviselői demokráciát pár hónap alatt létre lehet hozni (ahogyan ez 1989-ben hazánkban is megtörtént), demokrácia stílussal és életfilozófiával működő emberföket viszont csak hosszú-hosszú évek alatt lehet "megérlelni".

Mi jelenleg szó szerint demokráciát gyakorló ország vagyunk. Sok-sok gyakorlásra van még szükség ahhoz, hogy érett módon el is sajátítsuk ezt a fajta viselkedésmódot. A legfőbb gond az, hogy nemigen van alkalmunk a tanulásra, ugyanis nincs hol gyakorolnunk. A parlamentbe került képviselőink többsége sem demokrácia, amit megnyilvánulásai, kommunikációs stílusuk azonnal elárul. Úgy viselkednek ők, - tisztelet a nagyon kevés kivételnek - mint az érzelmei vezérelt kisgyermek. Akit szeretnek, azokkal egyetértenek, akiket utálnak, azoktól az igazságot sem fogadják el.

Függetlenül attól, hogy magukat jobboldali, vagy baloldali demokratának tartják. Autokraták ők majdnem mindnyájan! Nem is nagyon tudnának mások lenni, hiszen, mint említettem, nem volt gyakorló terepük - sem a családokban, sem az iskolában, sem másutt - ahol a demokratikus viselkedésmódot megtanulhatták volna. Nincs ezen mit csodálkozni, Magyarországon évszázadokig hírből sem ismerték a demokráciát. Nem művelődhetett ki antidemokratikus környezetben de-

demokratikus vezetésre alkalmas irányító réteg. Ebből a szempontból tehát ne legyenek illúzióink, teljesen mindegy, hogy melyik oldal vezeti az országot, mindegyik párt autoriter stílusú emberek gyülekezete, akik cseppet sem változnak meg egyszerűen attól, hogy hatalomhoz jutnak, sőt...!

A demokráciát is azonnal elárulja stílusa. Nem érzelmei vezérelt. Ha meggyőződéséről eltérő álláspontot képviselő embertársával beszélget, nyugodtan, érdeklődően meghallgatja, közli vele, hogy neki más a véleménye, de nem minősíti partnerét, sőt, tisztelettel ellenfelet. Ha környezetükben ismernek ilyen embert, kérem, szóljanak, én is szívesen megismerkednék vele. Érett demokráciát lámpással is nehéz ma még találni.

Mi, Lokálpatrióták legalább próbálkozunk azzal, hogy gyakorló terepet hozunk létre a tanuláshoz. Jobb és baloldali beállítódású emberek együtt beszélgetünk az egyesületben, nem kishézségek árán. Ez egy tanulási folyamat, de mi legalább elindultunk az úton.

Sokkal könnyebb egy pártban egyformán gondolkozva egyforma elveket valló emberekkel kommunikálni, csakhogy ebben a formában sohasem tanulja meg senki a demokratikus stílust.

(Nem értek veled egyet, de mindent megteszek, hogy elmondhasd a véleményedet!)

Ezért van az, hogy a demokratikusan megválasztott, demokratikusnak nevezett párt képviselői a parlamentben egyáltalán nem demokratikus módon kommunikálnak egymással, hanem pontosan úgy, mint az érzelmei vezérelt kisgyermek. Lehet, hogy az élet egyéb területén felnőttekként viselkednek, de bizony állítható, hogy demokratává nem váltak. Mint pszichológus, meg tudom érteni őket, mint állampolgár, úgy érzem magam közöttük, mintha óvodások közt lennék. És ez a helyzet sajnos nemcsak a parlamentre vonatkozik. Hasonló stílusú beszélgetések zajlanak önkormányzatokban, iskolákban, családokban, munkahelyeken. Sok időnek kell még eltelnie, amíg megtanuljuk tisztelni a máságot, befogadni az ellentétes véleményeket, félelem és szorongás nélkül beszélgetni más ideológiát valló embertársainkkal.

A képviselői demokráciát már megteremtettük, bárki bármi mást állít, amíg négyévente választásokon dől el a népképviselő, azt demokráciának hívják, akkor is, ha sokaknak nem tetszik az éppen hatalmon lévő alakulat.

Demokratákban azonban még nem bővelkedünk.

Nem az a demokrácia, aki önmagát annak tartja.

Aki szűkebb-tágabb háza táján demokratára lel, becslje meg, tanuljon tőle, mert kevesen vannak még! Az emberek többsége még csodabogárnak tekintti őket, mert mások, mint a többiek.

Pap László

Egészséges „mérnöki” kétely

Bevallom, nem foglalkoztam szülővárosom dolgaival hosszú évek óta, most azonban derült égből ért a villámcsapás. Igen, jól gondolja kedves olvasó, az ERECO beruházás személyében. És sokkolt a felismerés, hogy csak egy általam eddig szinte ismeretlen, de úgy érzem józanul gondolkodó egyesület merte felvállalni a harcot a pénz ellenében, a város lakóinak érdekében.

Az egyetemen azt tanultam, hogy semmit ne higgyek el automatikusan. Mert mindig más a teljes valóság, mint amit egy érzékszervünk, vagy egy műszerünk lát és közvetít felénk, az gyakran becsap minket, vagy, mert tökéletlen és tévedett vagy, mert rossz. Ezért végig kell gondolni a lehetséges eredményeket. És ha szükség van rá, felülbírálni a műszer által elért eredményt.

Aki ismer, tudja, hogy példákön keresztül szeretek magyarázni, hát most is kiragadnék egyet az egészségünk megővése érdekében elfogadhatónak vélt kockázatok változását illetően. Az ugye mindenki által támogatott kijelentés, hogy ahogy egyre többet tudunk meg környezetünkről és egészségünkről, egyre szigorodnak a szennyezőanyag kibocsátás határértékei. És egyes esetekben előbb-utóbb a nulla szennyezési szint válik elfogadhatóvá.

A diklór-difenil-triklóretán, vagy, ahogy rövidítve, mindannyian ismerjük: a DDT rovarölő tulajdonságát Paul Herman Müller fedezte fel és 1948-ban orvosi Nobel-díjjal jutalmazták őt az emberiségért tett szolgálataiért. A világ megváltásként fogadta az új csodaszert, ami megszabadította az embereket a rovarok csípésétől, terményeiket óvta a kártevőktől. A katonákat, iskolásokat, foglyokat egyenesen meghempergették benne. Majd lassan kiderült, hogy a lakosság szervezetében felhalmozódott a DDT, és sajnos egészségügyi problémákat is előidézett, daganatos megbetegedéseket valamint csíraártsalmat, ami számtalan szindrómát okozhat. Magyarországon 1968-ban tiltották be a DDT használatát, azonban a mai napig kimutatható az anyatejből és még itt is marad velünk egy ideig.

Nos, ezek után ki merné kijelenteni, hogy bármilyen szennyezőanyag, bármely határértékéről nem derülhet ki, hogy az túl nagyvonalúan lett megállapítva és sajnos egészség károsodást szenvedtek tőle egyesek. Talán ezért tervezi a német hatóság felülvizsgálni a saját területén működő shredder-üzemeket? És vitathatatlan, hogy a roncs autók bezúzásánál fém és festékpor kerül a levegőbe, amelyek mennyisége ma talán a határértékek alatt marad, (az előre bejelen-

tett mérés alatt biztosan), az utókor pedig szörnnyűlködve hallgatja a beszámolókat rólunk, mint ahogyan mi most a DDT-vel kezeltékkel tettük...

Ma olvastam az egyik vezető hírportálon, hogy a kecskeméti Mercedesz beruházás akár 50%-kal is emelheti az ottani ingatlanok értékét. Gondolkodjon el mindenki, hogy mennyivel emeli a dabasi ingatlanok értékét egy hulladékfeldolgozó üzem? A támogatói oldal szépen csengő szavakkal operál, lesz bicikliút az Öregországúthoz, vezetékes ivóvíz, környezetvédelem, stb., ami normális esetben mind emelné egy környék értékét, és nagyon örülök, hogy a város eddig elfeledett öregországúti "mostohagyermek" koncot kapnak.

Örülök, hogy többet tehetnek az utca lakói a már üzemelő hulladéklerakó elviselésén túl is a környezetért. És ezért mindössze "csak" ingatlanjaik elértéktelenedését és a roncsautókkal megterhelt kamionok (az ígéret szerint műszakonként 10-20) és "lomiskocsik" házuktól 5 méterre való elzórömbölését kell eltűnőniük, és természetesen a ház falán egyre terebélyesedő repedéseket.

Milyen városvezetés az, amely nem áll ki, nem hogy egy lakójának, hanem egy egész utcája lakóinak egészsége, értékeinek védelme, és biztonsága érdekében, sőt, épp ő teszi ki közvetlen megpróbáltatásoknak őket? De ne gondolja senki, hogy az Öregországúton a kamionok által kibocsátott széndioxid, vagy az üzem által eregetett por csak lokális probléma, hiszen létezik szél, ami továbbítja a részecskéket, és létezik rosszul csengő hírnév, ami leviszi a város értékét. Eltántorítva ezzel az ideköltözéstől embereket, beruházókat egyaránt. Ki akar ma bio paradicsomot venni Ózdról? És két év múlva Dabasról?

Félreértés ne essék, az üzem kell, a Föld nyersanyagkészletei fogynak, újra kell hasznosítani, amit csak lehet! Csak nem itt, az orrunk alatt, amikor annyi alkalmasabb hely van!

Apropó, ha Kőbányán senkit sem zavar a meglévő, akkor mégis miért nem oda épül ez az egység is? Miért éri meg Pestről lehozni, majd visszautaztatni a roncsokat? Talán, mert mindenki elutasítja az üzem jelenlétét, Kőbánya épp úgy, ahogyan a beruházást ellenző ismeretlenek által egy éjjel Ócskavasházára átkeresztelt Ócsa városa is tette azt, és mégsem "él örömmel a lehetőség" más település sem!

Bíráljuk hát felül ennek fényében a műszerünk által elért tett eredményt, és ne fogadjuk azt el! Ja, és öregországúti ingatlan eladó, fejlődő környéken!

Lengyel Gergely
Vegyész-mérnök hallgató